

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1, IČ: 64949681, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30.11.2009, č.j. 32 758/2008-603

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23.3.2009, č.j. 012347/2008-631/Pap/H2 X.vyř. (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žalobci za správní delikt uvedený v ust. § 118 odst. 8 písm. g) zákona č. 127/2005, o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), kterého se dopustil tím, že nevyřídil reklamaci J.Z. podanou podle ust. § 64 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích ve lhůtě stanovené v § 64 odst. 10 tohoto zákona, uložena podle ust. § 118 odst. 12 téhož zákona pokuta ve výši 10.000,- Kč. Druhým výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“) na základě rozkladu žalobce změnil první výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobce porušil ust. § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích tím, že reklamaci na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací podanou dne 21.5.2007 podle § 64 odst. 8 téhož zákona

účastníkem telefonní stanice č. 604 933 855 panem J. Z. vyřídil dne 13.12.2007, tedy po uplynutí zákonné jednoměsíční lhůty pro vyřízení reklamace ode dne jejího doručení. Uvedeným jednáním se žalobce dopustil správního deliktu podle § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích, za který mu byla uložena podle ust. § 118 odst. 12 téhož zákona pokuta 10.000,- Kč. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí žalovaný potvrdil druhý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně konstatoval, že dne 26.4.2007 obdržel písemnou stížnost J. Z. ze dne 24.4.2007 týkající se vyúčtování č. 1610423907 za období od 20.2.2007 do 19.3.2007, a to konkrétně vyúčtované položky za službu Prémium SMS. Na tuto stížnost žalobce odpověděl dne 30.4.2007 s tím, že vyúčtování je správné a všechny vyúčtované služby byly prokazatelně využity. Dne 18.5.2007 žalobce obdržel reakci J. Z. na vyjádření ze dne 30.4.2007 a na tuto reakci odpověděl dne 4.6.2007. Ve své reakci na vyřízení reklamace ze dne 24.4.2007 zmínil J. Z. mimo jiné i stížnost na poskytování služby GPRS, a to konkrétně způsob účtování ve vyúčtování za období od 20.3.2007 do 19.4.2007. Stížnost se týkala částky 10,- Kč. Ve své odpovědi ze dne 4.6.2007 se však žalobce k tomuto bodu stížnosti nedopatřením nevyjádřil, vyjádřil se však k ostatním tvrzením J. Z., a proto jmenovanému zaslal dne 13.12.2007 dopis s omluvou, přičemž částku 10,- Kč mu bez dalšího vrátil.

Žalobce namítl, že uložení sankce za výše popsany správní delikt ve výši 10.000,- Kč, tzn. ve výši tisícinásobku částky, o kterou ve věci reálně šlo, je vzhledem k uvedeným okolnostem případu zjevně nepřiměřené, nespravedlivé a v příkrém rozporu se základními zásadami správního trestání. Dle přesvědčení žalobce se jedná o natolik bagatelní kauzu, že bylo zcela neadekvátní ve věci vůbec zahajovat správní řízení z vlastního podnětu správního orgánu I. stupně, navíc když řízení bylo zahájeno až poté, co žalobce svoji chybu napravil, J. Z. se omluvil a předmětnou částku 10,- Kč mu vrátil. Společenská nebezpečnost správního deliktu byla naprosto mizivá, což dokládá i skutečnost, že tohoto jednání se žalobce dopustil pouze jednou a dále že na toto jednání si J. Z. nestěžoval.

Žalobce dále namítl, že řízení bylo správním orgánem I. stupně zahájeno a vedeno v rozporu se základními zásadami správního řízení. Ust. §6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) výslovně uvádí, že správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby správní orgán co možná nejméně zatěžuje. Správní orgán nemá šetřit jen práva a oprávněné zájmy osob, kterých se správní řízení týká, ale zejména má mít na mysli hospodárnost řízení z hlediska veřejných rozpočtů. Správní orgán nesmí zbytečně zatěžovat účastníky řízení a má dbát toho, aby účastníkům nevznikaly zbytečné náklady, které jsou s takovým správním řízením spojené.

Principy dobré veřejné správy a základní zásady právního státu dle žalobce vyžadují, aby správní orgány zahajovaly řízení o uložení pokuty nebo jiné sankce vždy velmi uvážlivě a po pečlivém posouzení toho, zda okolnosti případu a veřejný zájem skutečně vyžadují potrestání viníka. V projednávané věci zjevně nebyly dány důvody pro zahájení a vedení správního řízení, ani důvody pro uložení pokuty. Správní řízení nemělo být správním orgánem I. stupně v této věci vůbec zahajováno, a pokud již zahájeno bylo, mělo být zastaveno pro neúčelnost. Společenská nebezpečnost a závažnost správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu, je nulová. Přistupovat za této situace ke správnímu trestání žalobce bylo ze strany správního orgánu I. stupně přehnané a hraničí to se šikanováním žalobce jako

podnikatele a poskytovatele služeb elektronických komunikací. Kontrolní a sankční pravomoc správního orgánu I. stupně je bezpochyby důležitou a v praxi potřebnou složkou jeho činnosti, nicméně v projednávaném případě jde o exces při správním trestání, jenž vybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem a odporuje samotné podstatě, smyslu a zákonnému účelu sankčního postihu za správní delikty. Zásada proporcionality velí správním úřadům nejen při ukládání sankcí, ale i při výkonu veřejné moci obecně volit pouze takové prostředky, které účastníky řízení a další dotčené osoby co nejméně zatěžují a ještě vedou k zákonem sledovanému cíli.

Závěrem žalobce poukázal na to, že v řízení o pokutě za správní delikt uvedený v ust. § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích, kterého se dopustil tím, že porušil ust. § 64 odst. 10 tohoto zákona, jde o neúmyslné nezodpovězení reklamace, ve které se jednalo o částku 10,- Kč. Žalobce navíc své naprosto drobné a bagatelní pochybení napravil, a to neprodleně poté, co jej zjistil, když panu Z. zaslal omluvný dopis a reklamovanou částku mu vrátil. Žalobce má za to, že v tomto případě bylo další vedení správního řízení zcela a naprosto neúčelné a také nehospodárné, jelikož vyžaduje vynaložení nemalých nákladů, a to jak na straně správního orgánu, tak na straně žalobce, a zcela tak odporuje základním zásadám správního řízení, zejména již zmiňované zásadě hospodárnosti a neobtěžování účastníků řízení.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k námitkám žalobce o nepřiměřenosti uložené pokuty uvedl, že ust. § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích neklade žádné podmínky pro možnost zahájit správní řízení o deliktu, co se týče minimální sporné částky, o kterou v reklamaci jde. Nadto pokud by se jednalo o reklamaci na poskytování služby, nemusí se o peněžitou částku vůbec jednat. Správní orgán je ex offio povinen stíhat všechny správní delikty, o nichž se dozví. Samotná okolnost, že předmětem reklamace byla částka 10,- Kč, není z hlediska dodržení zákonné lhůty pro vyřízení reklamace významná a v žádném případě nezakládá oprávnění poskytovatele služeb takovou reklamaci vyřizovat se zpožděním, případně jí nevyřizovat vůbec. Výše reklamované částky je jednou z okolností, které určují závažnost protiprávního jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Výše reklamované částky, stejně jako skutečnost, že žalobce újmu J. Z. vykompenzoval, byla při stanovení výše pokuty zohledněna a žalobci uložená pokuta byla i z tohoto důvodu uložena při dolní hranici zákonem určeného rozpětí. Správní odpovědnost byla vůči žalobci vyvozena za porušení zákonné povinnosti stanovené ve prospěch ochrany uživatelů služeb elektronických komunikací.

Žalovaný dále uvedl, že v daném případě bylo správní řízení o uložení pokuty zahájeno poté, co se v souvislosti se správním řízením č.j.: 038 742/2007-631 ve věci námitky proti vyřízení reklamace správní orgán I. stupně dozvěděl o skutečnosti, že o reklamaci na vyúčtování ceny, uplatněné J. Z. dne 21.5.2007, žalobce rozhodl teprve dne 13.12.2007, tedy více než čtyři měsíce po uplynutí lhůty, kterou pro vyřízení reklamace poskytovatelem služeb elektronických komunikací stanoví § 64 zákona o elektronických komunikacích. Žalovaný poukázal na to, že správní orgán rozhodující o uložení trestu za správní delikt musí při svém rozhodování zásadně přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují a způsobují, že jednání vykazující znaky správního deliktu není protiprávní. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobce se nezprostil odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce naopak reklamaci nevyřídil ani bezprostředně po zahájení řízení č.j.: 038

742/2007-631, resp. po postoupení protokolu s vyjádřením pana Z. ze dne 10.9.2007 žalobci. Tato skutečnost tak nekoresponduje s tvrzením žalobce, že své pochybení napravit neprodlené poté, co jej zjistil.

V případě objektivní odpovědnosti podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za správní delikt musí správní orgán prokázat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. To bylo žalovaným v projednávané věci učiněno. Zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedené v § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích byly prokázány.

K žalobcem namítanému zahájení a vedení správního řízení v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou procesní ekonomie zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že povinnost postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, se vztahuje zejména na zjišťování podkladů nezbytných pro vydání rozhodnutí nebo provedení jiného úkonu správního orgánu. Správní orgán má volit vždy takové procesní prostředky, které budou co nejefektivnější, ale současně nevyvolají vznik zbytečných nákladů na straně dotčených osob a ani je nepřiměřeně nezatíží. Žalovaný má za to, že žalobcem namítanou zásadu procesní ekonomie neporušil a že žalobci žádné zbytečné náklady nevznikly. Argumentaci žalobce o ne hospodárnosti vedeného správního řízení ve vztahu k veřejným rozpočtům považuje žalovaný za nemístnou, neboť právě nezahájení správního řízení a nevydání rozhodnutí o uložení pokuty by bylo v rozporu se zásadou ochrany veřejného zájmu, zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný nesouhlasí ani s názorem žalobce, že správní řízení v předmětné věci nemělo být vůbec zahajováno, a pokud již zahájeno bylo, že mělo být zastaveno pro neúčelnost. Podmínky pro zahájení správního řízení dány byly a v žádném případě nedošlo k neoprávněnému nebo dokonce obtěžujícímu zásahu do sféry žalobce. Žalovaný uzavřel, že dbal mezi správního uvážení tak, jak mu to stanovuje zákon, všechny podmínky pro uložení pokuty byly splněny a výše pokuty byla srozumitelně odůvodněna.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 29.5.2013 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce při jednání poukázal na to, že hlavní žalobní bod spočívá v absenci společenské nebezpečnosti postihovaného jednání. Řízení podle něj nemělo být vůbec zahajováno. Panu Z. nic nepřineslo, žalobce sám pochybení napravit. Přesto bylo správní řízení zahájeno a trvalo pak téměř 2 roky, neboť v něm bylo rozhodováno celkem čtyřikrát, a to z důvodu pochybení prvoinstančního správního orgánu. Jakkoliv byla skutková podstata správního deliktu naplněna, není naplněn znak společenské nebezpečnosti jednání. Zástupce žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS č.j.: 8 As 17/2007-13 s tím, že v tomto duchu má být posuzováno již jednání, nikoliv být uvažováno až v souvislosti s ukládáním pokuty, a zmínil rovněž zásadu subsidiarity správního trestání, ke kterému se má přistoupit jen tehdy, pokud nepostačují jiné nástroje. U žalobce tímto jiným nástrojem byla jeho účinná lítost, tedy uznání reklamace, omluva a vrácení peněz. Dle žalobce byly v řízení marně vynaloženy náklady na jeho vedení, byť se jedná o bagatelní věc. Soud by se měl zabývat otázkou posouzení přiměřenosti sankce s ohledem na to, že se jednalo o nedbalostní formu jednání. Žalobce se nikdy podobného jednání nedopustil, jednalo se tedy o prvopachatele, a navíc přistoupil k nápravě.

Žalovaný při jednání před soudem uvedl, že v posuzovaném případě došlo k porušení zákona nedodržením zákonné lhůty pro vyřízení reklamace, která byla překročena více než čtyřnásobně, a k nápravě došlo až v důsledku postupu ČTÚ. Jedná se tedy o systémové

pochybení žalobce. Skutečnost, že se jedná o částku 10,- Kč, není rozhodná, neboť zákon o elektronických komunikacích nestanoví žádnou výši částky, kterou by vymezoval, kdy se o správní delikt jedná a kdy nikoliv. Rovněž skutečnost, že se žalobce omluvil a peníze vrátil, byla předmětem úvahy správního orgánu, který ji zohlednil při stanovení výše pokuty. Dodržování lhůt podle zákona o elektrotechnických komunikacích je dle žalovaného důležité, protože údaje pro vyřízení reklamace jsou uchovávány jen po určitou dobu a v případě nevyřízení reklamace ve stanovené lhůtě může dojít k tomu, že tato data již nejsou dostupná.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok byl konstatován shora, byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč. V odůvodněné rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v průběhu správního řízení vedeného pod č.j.: 038742/2007-631/Pap/F XII.vyř. o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 20.2.2007 do 19.3.2007 u telefonní stanice č. 604 933 855, jejímž účastníkem je J. Z., správní orgán zjistil, že reklamaci uplatněnou dne 21.5.2007 za období od 20.3.2007 do 19.4.2007 žalobce vyřídil až dne 13.12.2007. Na základě uvedeného zjištění zahájil správní orgán dne 18.2.2008 podle § 121 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích správní řízení ve věci uložení pokuty dle § 118 odst. 12 tohoto zákona za správní delikt uvedený v § 118 odst. 8 písm. g) tohoto zákona, spočívající v nevyřízení reklamace na vyúčtování ceny nebo poskytování služby ve lhůtě podle § 64 tohoto zákona. Žalobce ve vyjádření k věci samé ze dne 23.6.2008 uvedl, že dne 24.4.2007 obdržel písemné podání J. Z. týkající se vyúčtování za období od 20.2.2007 do 19.3.2007, na které odpověděl dne 30.4.2007. Dne 21.5.2007 obdržel žalobce reakci J. Z. na tuto odpověď, ve které byl zmíněn jeho nesouhlas s částkou 10,- Kč účtovanou za službu GPRS ve vyúčtování za období od 20.3.2007 do 19.4.2007. Na tento dopis žalobce odpověděl dne 7.6.2007, k účtování služby GPRS se však nevyjádřil. Dne 13.12.2007 zaslal Janu Z. dopis s omluvou a částku 10,- Kč mu vrátil. Žalobce dále ve svém vyjádření namítl, že správní řízení je zahájeno v rozporu se základními zásadami správního řízení. V řízení jde o nezodpovězenou reklamaci, v níž se jednalo o částku 10,- Kč. Žalobce svou chybu napravil a reklamovanou částku účastníkovi vrátil. Vzhledem k tomu navrhl, aby správní orgán řízení zastavil.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí dále s poukazem na ust. § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích uvedl, že zákon nestanoví žádnou hranici reklamované částky, do jejíž výše by poskytovatel neměl povinnost reklamaci vyřídit. Z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení č.j.: 038742/2007-631 dle správního orgánu vyplývá, že J.Z. uplatnil reklamaci na vyúčtování za zúčtovací období od 20.3.2007 do 19.4.2007 písemně dne 21.5.2007 a osobně dne 30.5.2007 v sídle žalobce. Rovněž v průběhu správního řízení č.j.: 038742/2007-631 J. Z. dne 10.9.2007 uvedl do protokolu, jehož kopie byla žalobci zaslána dne 11.10.2007, že mu tato reklamace nebyla ještě vyřízena. Žalobce na reklamaci J. Z. podanou dne 21.5.2007 odpověděl dopisem ze dne 13.12.2007. Porušil tím § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích, neboť nedodržel 1 měsíční lhůtu pro vyřízení reklamace.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že dle ust. § 118 odst. 8 písm. g) a odst. 12 zákona o elektronických komunikacích bylo možno v projednávaném případě uložit pokutu do výše 10 % z výnosů dosažených za poslední ukončený kalendářní rok, nejvýše však 5.000.000,- Kč. Z předloženého výkazu zisku a ztráty žalobce k 31.12.2006 bylo zjištěno, že 10 % z výnosů žalobce činí 3.193.547.200,- Kč.

Dne 8.8.2008 správní orgán uložil žalobci rozhodnutím pokutu ve výši 10.000,- Kč. Při stanovení výše pokuty vycházel ze skutečnosti, že žalobce překročil zákonnou lhůtu pro vyřízení reklamace o více jak 5 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4.11.2008, č.j.: 74 070/2008-603 bylo rozhodnutí správního orgánu ze dne 8.8.2008 o uložení pokuty zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Orgán rozhodující o rozkladu shledal, že všechny zákonné podmínky pro uložení sankce byly naplněny, správním orgánem I. stupně však byla nedostatečně provedena úvaha ohledně výše ukládané sankce ve smyslu § 119 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, neboť byla omezena pouze na hodnocení okolnosti, že byla překročena zákonná lhůta pro vyřízení reklamace o více jak 5 měsíců.

Následně správní orgán I. stupně uvedl, že v souladu s § 119 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích při stanovení výše pokuty hodnotil rozsah a závažnost spáchaného deliktu, způsob jeho spáchání a jeho následky, dobu trvání a okolnosti, za kterých byl spáchán. Ze zjištění správního orgánu je zřejmé, že k porušení § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích žalobcem prokazatelně došlo. Argument žalobce, že šlo o reklamaci týkající se pouze částky 10,- Kč, považoval správní orgán I. stupně za zcela irrelevantní, protože zákonem o elektronických komunikacích stanovená lhůta pro vyřízení reklamace nemá žádnou souvislost s výší reklamované částky, ale má za účel zajistit, aby v případě, že účastník uplatní svůj nesouhlas se způsobem vyřízení reklamace, bylo možno vést další šetření bez absence důkazů, jejichž uchovávání je, v souladu se zákonem o elektronických komunikacích, časově omezeno. Za přitěžující správní orgán označil to, že skutečnost, že reklamace uplatněná J. Z. dne 21.5.2007 nebyla vyřízena, byla žalobci známa již v průběhu správního řízení č.j.: 038742/2007- 631/Pap/F XII.vyř. o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 20.2.2007 do 19.3.2007, neboť J. Z. na její nevyřízení opakovaně upozorňoval ve svých vyjádřeních a tato vyjádření měl žalobce k dispozici. Jako polehčující okolnost hodnotil správní orgán I. stupně skutečnost, že ze strany žalobce se jednalo o první případ porušení ust. § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích zjištěný správním orgánem v roce 2008, a že žalobce svou chybu již napravil a reklamovanou částku J. Z. vrátil. Po zvážení všech skutečností správní orgán stanovil výši pokuty u dolní hranice zákonem určeného rozpětí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v následně podané žalobě. O rozkladu bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, a to shora uvedeným způsobem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, konstatoval obsah námitek uplatněných žalobcem v rozkladu a citoval relevantní právní úpravu. Poté uvedl, že na základě důkazů založených ve správním spise bylo spolehlivě prokázáno (a žalobce ani nepopírá), že dne 21.5.2007 mu byla doručena reklamace J. Z., kterou žalobce vyřídil až dopisem ze dne 13.12.2007. Lze tak důvodně konstatovat, že žalobce porušil svou právní povinnost vyřídit reklamaci nejpozději ve lhůtě 1 měsíce od jejího doručení, když tuto reklamaci vyřídil teprve dne 13.12.2007, tedy téměř půl roku po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který jako nedůvodnou odmítl námitku žalobce poukazující na nevýznamnou výši reklamované částky a z toho namítanou nedůvodnost správního řízení o uložení sankce. Doplnil, že v daném případě je vůči žalobci vyvozována správní odpovědnost za porušení zákonné povinnosti stanovené ve prospěch ochrany uživatelů služeb elektronických komunikací. Ust. § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích vyjadřuje veřejný zájem na řádném a včasném vyřizování reklamací vyúčtování či kvality služeb elektronických komunikací ze strany jejich poskytovatelů ve prospěch oprávněného nároku konzumentů těchto služeb domoci se v přiměřené době nápravy v případě, že reklamace bude oprávněná. Žalovaný poukázal na ust. § 90 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, které ukládá poskytovateli služeb smazat nebo učinit anonymními provozní údaje vztahující se k účastníkům, jimž jsou poskytovány služby, to s výjimkou podle § 90 odst. 3 téhož zákona jejich zpracování do doby, kdy může být vyúčtování účastníky napadeno. Okolnost, že žalobce podání J. Z. ze dne 21.5.2007 nezpracoval jako reklamaci a tuto následně nevyřizoval, je z hlediska ochrany veřejného zájmu zvláště významná. Samotná okolnost, že předmětem reklamace byla částka 10,- Kč, není z hlediska dodržení zákonné lhůty významná a v žádném případě nezakládá oprávnění žalobce reklamaci vyřizovat se zpožděním, popř. ji nevyřizovat vůbec. Argumentaci žalobce o ne hospodárnosti vedení správního řízení ve vztahu k veřejným rozpočtům tak žalovaný označil za nemístnou, a stejně tak, vzhledem k výše uvedenému, nesouhlasil s námitkou žalobce, že nebyly dány důvody pro zahájení a vedení správního řízení. Uvedl, že žalobce se nezprostil odpovědnosti za vytýkaný správní delikt ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Naopak nevyřídil reklamaci ani bezprostředně po zahájení řízení č.j.: 038 742/2007-631, resp. po postoupení protokolu ze dne 10.9.2007. Na tomto závěru nemění nic okolnost, že žalobce reklamaci následně vyřídil jako oprávněnou a za její pozdní vyřízení se omluvil.

S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti projednávané věci shledal žalovaný výši ukládané pokuty z hlediska ochrany veřejného zájmu dotčeného protiprávním jednáním žalobce za přiměřenou. Skutečnost, že žalobce vykompenzoval J.Z. újmu, škodlivé následky protiprávního jednání podstatně zmenšuje a tuto skutečnost lze hodnotit ve prospěch žalobce jako okolnost polehčující. Za této situace se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně co do důvodu ukládané sankce spolu s konstatováním, že všechny zákonné podmínky pro uložení správní sankce byly naplněny, když tyto mají oporu jak v podkladech pro správní rozhodování, tak v odůvodnění rozhodnutí. Porušení právní povinnosti naplňující skutkovou podstatu správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích bylo žalobci prokázáno a zákonné podmínky pro uložení správní sankce byly naplněny, když současně nebyl zjištěn žádný liberační důvod podle § 119 odst. 4 zákona, na jehož základě by se žalobce své odpovědnosti zprostil. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí s tím, že ve prospěch právní jistoty žalobce (vyloučení dvojího postihu za týž skutek z důvodu věci pravomocně rozhodnuté), jakož i v zájmu dodržení všech náležitostí správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu upřesnil výrok rozhodnutí tak, aby z něj bylo zřejmé konkrétní postihované jednání, když přesnému vymezení postihovaného skutku poskytuje správní spis i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečnou oporu.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby

vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací prostřednictvím veřejné telefonní sítě je povinen vyřídit reklamaci na vyúčtování ceny nebo na poskytování služby bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce ode dne doručení reklamace. Vyžaduje-li vyřízení reklamace projednání se zahraničním provozovatelem, je povinen reklamaci vyřídit nejpozději do 2 měsíců ode dne jejího dodání.

Podle § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací se dopustí správního deliktu tím, že nevyřídí reklamaci na vyúčtování ceny nebo poskytování služby podle § 64.

Podle § 118 odst. 12 zákona o elektronických komunikacích za správní delikt uvedený v odstavci 1 písm. m), odstavci 2 písm. e), odstavci 4 písm. d) až k) a písm. m) až o), odstavci 5 písm. d), odstavci 6 písm. d), odstavci 8 písm. f) a g) a odstavci 9 písm. e) a písm. g) se uloží pokuta do výše 5.000.000 Kč nebo do 10 % z výnosů toho, komu se pokuta ukládá, dosažených za poslední ukončené účetní období, maximálně však do výše 5.000.000 Kč.

Podle § 122 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu podle správního řádu. Ustanovení správního řádu o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu se nepoužije. Pro účely složení rozkladové komise se členové Rady Úřadu, s výjimkou jejího předsedy, nepovažují za zaměstnance ústředního správního úřadu.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V rámci vypořádání žalobních námitek soud předně považuje za nutné zdůraznit, že správní trestání je ovládáno zásadou oficiality. Tato zásada znamená, že správní orgány jsou povinny zahájit řízení o správním deliktu z úřední povinnosti, jakmile se dozví o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán správní delikt a kdo jej spáchal. V projednávaném případě vyšlo v průběhu řízení ve věci námítky J. Z. proti vyřízení reklamace vedeného u žalovaného pod č.j.: 038 742/2007-631 najevo, že žalobce o reklamaci na vyúčtování ceny za službu GPRS uplatněné J.Z. dne 21.5.2007 nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích, čímž došlo k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích. Za této situace bylo v souladu se zásadou oficiality povinností správního orgánu I. stupně zahájit se žalobcem řízení o správním deliktu podle § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích. Pokud tedy správní orgán I. stupně toto řízení se žalobcem zahájil, postupoval v souladu se zákonem. Jestliže by tak neučinil, nedostál by povinností, které mu jsou zákonem uloženy.

Zahájení řízení o správním deliktu podle § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích nijak nebránila skutečnost, že předmětem reklamace, která nebyla žalobcem v zákonné lhůtě vyřízena, byla toliko částka 10,- Kč. Je tomu tak proto, že zákon o elektronických komunikacích ukládá podnikateli poskytujícímu veřejně dostupnou

službu elektronických komunikací prostřednictvím veřejné telefonní sítě vyřídit ve stanovené lhůtě každou reklamaci bez ohledu na výši reklamované částky. Zákon o elektronických komunikacích a rovněž správní řád, jenž se ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích subsidiárně použije na řízení podle tohoto zákona, neumožňuje při zahájení řízení z úřední povinnosti zohlednit výši reklamované částky. Tato částka je z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích nepodstatná; zásadní je skutečnost, zda byla dodržena zákonem stanovená lhůta pro vyřízení reklamace či nikoliv. Jinými slovy řečeno, správní orgán I. stupně nemohl od zahájení správního řízení ve věci správního deliktu žalobce ustoupit s ohledem na skutečnost, že včas nevyřízená reklamace se týkala částky 10,- Kč, protože předmětem řízení o správním deliktu nebyla tato bagatelní částka, ale porušení povinnosti vyřídit reklamaci ve lhůtě stanovené zákonem. Tuto povinnost rozhodně za bagatelní označit nelze.

Ani žalobní námitku, že zahájení a vedení řízení správním orgánem I. stupně bylo v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu, neshledal soud oprávněnou. Podstata zásady hospodárnosti zakotvené v § 6 odst. 2 správního řádu spočívá v tom, že správnímu orgánu a účastníkům řízení, případně dalším dotčeným osobám, nemají v souvislosti s vedením správního řízení vznikat zbytečné náklady. Správní orgán má v řízení činit co nejúčinnější úkony, které jeho a zároveň i další subjekty co nejméně zatěžují. Dle názoru soudu byla tato zásada správními orgány obou stupňů dodržena, neboť žalobci žádné zbytečné náklady, které by ho nepřiměřeně zatěžovaly, v souvislosti s vedením daného správního řízení nevznikly. Žalobce ostatně ani nespecifikoval, jaké konkrétní náklady, které mu v souvislosti se správním řízením vedeným v této věci měly vzniknout, pokládá za zbytečné; z jeho námitek lze dovodit, že za zbytečné a neúčelné považuje řízení jako celek, a tedy že za zbytečné považuje veškeré náklady, které v souvislosti s ním vynaložil. Tento názor však soud nesdílí.

Je samozřejmé, že s vedením každého správního řízení jsou vždy spjaty určité náklady, ať již na straně správního orgánu či na straně účastníků řízení. V souzené věci se jedná např. o náklady na mzdy zaměstnanců správního orgánu či zaměstnanců žalobce, kteří se danou věcí zabývali, náklady na poštovné apod.). Tyto náklady rozhodně nelze považovat za neúčelné či nadbytečné, neboť bez jejich vynaložení by správní řízení nemohlo být vůbec vedeno. Argument žalobce o nevhodnosti řízení z hlediska veřejného rozpočtu nepovažuje soud za relevantní. V souladu s výše zmíněnou zásadou oficiality je správní orgán povinen vést řízení o správním deliktu bez ohledu na to, zda případný výnos v podobě uložené pokuty převyší náklady, které správní orgán jednající jménem státu na vedení takového řízení vynaložil. Jak již bylo soudem uvedeno shora, skutečnost, že se uplatněná reklamace v daném případě týkala bagatelní částky 10,- Kč, byla pro posouzení věci zcela podružná a nezbavovala správní orgán I. stupně povinnosti zahájit a vést řízení o předmětném správním deliktu, s čímž je spojena i nutnost vynaložit na toto řízení určité náklady.

Soud rovněž nemohl přisvědčit námitce žalobce, že společenská nebezpečnost a závažnost předmětného správního deliktu byla naprosto mizivá, resp. nulová. V projednávaném případě není sporu o tom, že žalobce vytýkaným jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích. Tato skutečnost prokazatelně vyplývá z obsahu správního spisu a ani žalobce jí v podané žalobě nezpochybňuje. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je to, zda toto protiprávní jednání žalobce naplnilo i materiální znak správního deliktu, tedy znak společenské nebezpečnosti. Společenská nebezpečnost činu obecně znamená, že spácháním takového činu pachatel ohroží zájem společnosti, který je považován za důležitý

a je proto chráněn zákonem. Dle názoru soudu vytýkaným jednáním žalobce k ohrožení takového zájmu došlo, a jeho jednání tak naplnilo materiální znak správního deliktu. Z § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích vyplývá povinnost vyřídit reklamaci bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce ode dne doručení reklamace. Obecně tedy platí, že žalobce, stejně jako kterýkoliv jiný podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací prostřednictvím veřejné telefonní sítě, je povinen zabývat se každou uplatněnou reklamací a ve stanovené lhůtě rozhodnout o způsobu jejího vyřízení. Cílem této právní úpravy je ochrana uživatelů služeb elektronických komunikací, která je zakotvena v ust. § 4 zákona o elektronických komunikacích, konkrétně pak právo těchto uživatelů na řádné a včasné vyřízení jejich reklamace, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že údaje potřebné pro vyřízení reklamace jsou poskytovateli služeb elektronických komunikací podle zákona uchovávány jen po omezenou dobu. V případě nevyřízení reklamace v zákonem stanovené lhůtě tedy hrozí reálné nebezpečí, že data nezbytná pro posouzení reklamace již nebudou dostupná, a nebude tak možné posoudit oprávněnost reklamace. Stanovení konkrétní lhůty pro vyřízení reklamace má za úkol zajistit vyřízení reklamce uživatelů služeb elektronických komunikací ještě před tím, než budou údaje nezbytné pro posouzení reklamace bez náhrady ztraceny. Včasné vyřízení uplatněné reklamace je nejen v zájmu uživatelů služeb elektronických komunikací, ale též v zájmu podnikatelů poskytujících veřejně dostupnou službu elektronických komunikací prostřednictvím veřejné telefonní sítě. Dostupnost dat nezbytných pro posouzení reklamace jim totiž umožňuje zamítnout případně neoprávněně uplatněné reklamace. Tím, že žalobce v souzené věci nevyřídil reklamaci J. Z. ve lhůtě stanovené v § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích, porušil výše zmíněný veřejný zájem na včasném vyřízení reklamace, který je chráněn zákonem, a dopustil se tak společensky nebezpečného jednání. O typové závažnosti uvedeného správního deliktu dostatečně svědčí zákonné rozpětí sankce, kterou je možné pachatele za jeho spáchání uložit. Výše pokuty může podle § 118 odst. 12 zákona o elektronických komunikacích dosáhnout až 5.000.000 Kč nebo 10 % z výnosů pachatele, dosažených za poslední ukončené účetní období, maximálně však 5.000.000 Kč.

Skutečnost, že se uplatněná reklamace týkala bagatelní částky 10,- Kč, je pro posouzení společenské nebezpečnosti protiprávního jednání žalobce nevýznamná, protože předmětem řízení o správním deliktu není posouzení oprávněnosti reklamace této bagatelní částky ze strany J. Z., ale porušení důležité povinnosti žalobce jakožto podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou službu elektronických komunikací vyřídit reklamaci ve lhůtě stanovené zákonem. Tato lhůta byla v souzené věci žalobcem překročena více jak pětinasobně, což rovněž znemožňuje přisvědčit tvrzení žalobce, že společenská nebezpečnost jeho protiprávního jednání byla naprosto mizivá.

Není pravdou, že žalobce své pochybení napravit neprodleně poté, co zjistil, že reklamace J. Z. nebyla vyřízena v plném rozsahu. Z obsahu spisového materiálu předloženého soudu žalovaným vyplývá, že reklamace uplatněná J.Z. v dopise ze dne 16.5.2007 byla žalovaným vyřízena teprve podáním ze dne 13.12.2007, přestože žalobci muselo být z protokolu ze dne 10.9.2007 o nahlédnutí J. Z. do spisu ve věci řízení o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny vedeného pod č.j.: 038742/2007-631Pap/F zřejmé, že předmětná reklamace J. Z. nebyla dosud vyřízena. Uvedený protokol, v němž J. Z. výslovně upozorňuje na to, že jeho reklamace služby GPRS, kterou uplatnil v dopise ze dne 16.5.2007, dosud nebyla vyřízena, byl žalobci dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručen dne 11.10.2007, nicméně žalobce k vyřízení této reklamace přistoupil až s odstupem dalších cca 2 měsíců. Za nápravu pochybení žalobce navíc není možné považovat skutečnost, že žalobce se v prosinci 2007 J. Z. omluvil a vrátil mu neoprávněně účtovanou částku 10,- Kč. Konečný

výsledek vyřízení reklamace nemění nic na tom, že zákonem stanovená lhůta pro vyřízení reklamace nebyla žalobcem dodržena. Toto pochybení je nezvratné a dalším chováním žalobce, spočívajícím v kladném vyřízení předmětné reklamace, již nemůže být zhojeno.

Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že společenská nebezpečnost sankcionovaného správního deliktu je mizivá, protože se vytýkaného protiprávního jednání dopustil neúmyslně, pouze jednou, a že si na toto jednání pan Z. nestěžoval. Odpovědnost za správní delikt uvedený v ust. § 118 odst. 8 písm. g) zákona o elektronických komunikacích je konstruována jako odpovědnost objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. Odkaz žalobce, že se vytýkaného jednání dopustil neúmyslně, tak není relevantní. I jednorázové neúmyslné jednání může vést, a v projednávaném případě také vedlo, k ohrožení zájmu chráněného zákonem. Tvrzení žalobce, že si J. Z. na jednání žalobce nestěžoval, nemá oporu ve spisovém materiálu. Podle již zmíněného protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 10.9.2007 J. Z. výslovně poukazoval na to, že reklamoval za období 20.3. – 19.4.2007 službu GPRS, reklamace mu však nebyla dosud vyřízena. Z tohoto prohlášení je jasně patrný nesouhlas jmenovaného s nevyřízením jeho reklamace týkající se služby GPRS.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Podle § 118 odst. 12 zákona o elektronických komunikacích činí maximální výše pokuty za tento typ správního deliktu 5.000.000,- Kč. Správní orgán nicméně v souzené věci uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč, když jako polehčující okolnost zohlednil to, že se ze strany žalobce jednalo o první případ porušení § 64 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích a že žalobce již svou chybu napravil (míněno reklamaci vyřídil) a reklamovanou částku vrátil. Za daných okolností nelze pokutu, jejíž výše odpovídá 0,2 % horní hranice sankce, označit za nepřiměřenou.

Zákon o elektronických komunikacích nestanoví jako důvod zániku odpovědnosti pachatele za spáchaný správní delikt účinnou lítost. Žalobce se proto nemůže zprostit odpovědnosti za spáchaný správní delikt poukazem na to, že reklamaci nakonec uznal, J. Z. se omluvil a vrátil mu reklamovanou částku. Uvedené okolnosti mohl správní orgán zohlednit toliko při určení výše pokuty, což také učinil.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že řízení o správním deliktu bylo se žalobcem zahájeno v souladu se zákonem a správní orgán nikterak nepochybil ani při uložení pokuty žalobci za prokázaný správní delikt spočívající v nevyřízení reklamace J. Z. v zákonem stanovené lhůtě. V procesním postupu a rozhodování správních orgánů obou stupňů nespátňuje soud nic šikanózního ani excesivního. Sankce v přiměřené výši, která byla žalobci správním orgánem uložena, je jen důsledkem jeho protiprávního jednání a lze očekávat, že jí bude dosaženo sledovaného cíle, tj. že povede žalobce v budoucnu k řádnému plnění povinností, které mu v souvislosti s vyřizováním reklamací jeho zákazníků zákon ukládá.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou**

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. května 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.